

Minden forrásom belőled fakad. (Zsolt 87,7)

52. NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS

Budapest, 2020. szeptember 13-20.

SEGÉDANYAG 3./3.

*AZ EUCHARISTIA TÉMÁBAN MEGRENDEZETT
HITTANVERSENYHEZ*

SZENTÍRÁSI SZAKASZOK

EGER 2019.

Andrássy György Katolikus Közgazdasági Szakgimnázium, Gimnázium és Kollégium

3300 Eger, Klapka u.7.

A négy király hadjárata.

14 ¹Amráfelnak, Sineár királyának, Arjochnak, Ellaszár királyának, Kedor-Laomernek, Elám királyának és Tidálnak, Gojim királyának idejében ²ezek háborút viseltek Berával, Szodoma királyával, Birsával, Gomorra királyával, Sineákkal, Adma királyával, Semeberrel, Cebojim királyával és Bela (azaz Coár) királyával. ³Ezek mind Sziddim völgyében gyűltek össze (ez a Sós-tenger). ⁴Tizenkét évig Kedor-Laomernek voltak alattvalói, a tizenharmadik évben azonban elpártoltak tőle. ⁵A tizennegyedik évben Kedor-Laomer és a vele szövetséges királyok eljöttek és megverték a refaitákat Asterót-Karnajimnál, a szusitákat Hámnál, az emitákat Kirjatajim síkságán, ⁶a horitákat a Szeir-hegyekben, egészen El Paránig, amely a sivatag szélén fekszik. ⁷Innen visszafordultak, eljöttek az Ítélet-forrásig, és leverték a Hacacon-Tamárban lakó amalekiták és amoriták egész földjét. ⁸Ekkor kivonult a szodomai király, a gomorrai király, az admai király, a cebojimi király és a belai (azaz coári) király, s a Sziddim völgyében szembeszálltak velük: ⁹Kedor-Laomerrel, Elám királyával, Tidallal, Gojim királyával, Amráfellel, Sineár királyával és Arjochkal, Ellaszár királyával; négy király öt ellen. ¹⁰Sziddim völgye tele volt aszfaltbányával. Amikor Szodoma királya és Gomorra királya menekülni kényszerült, beléjük estek, a többiek pedig a hegyek közé futottak. ¹¹Amazok erre elvették Szodoma és Gomorra minden vagyonát, minden élelmét és elvonultak. ¹²Lótót (Ábrám unokaöccsét) is elvitték minden vagyonával együtt és elvonultak. Ő ugyanis Szodomában lakott. ¹³A menekülők egyike hírt hozott erről Ábrámnak, a hébernek. Ő ekkor az amorita Mamrének, Eskol és Áner testvérének terebintjénél lakott, akik Ábrám szövetségesei voltak. ¹⁴Mihelyt Ábrám meghallotta, hogy rokona fogságba esett, mozgósította kipróbált szolgálait, akik nála születtek, 318 férfit, s üldözte őket egészen Dánig. ¹⁵Ő és szolgálai, megosztott csapatban, éjnek idején megtámadták és Hobáig üldözték őket, Damaszkusztól északra. ¹⁶Visszahozott minden zsákmányt, s rokonát is, Lótót, minden vagyonával, az asszonyokkal és szolgálakkal együtt.

Melkizedek.

¹⁷Amikor a Kedor-Laomer, és a vele levő királyok fölött aratott győzelemből visszatért, Szodoma királya eléje jött Sáve völgyében (ez a Királyok völgye). ¹⁸Melkizedek, Sálem királya pedig kenyeret és bort hozott. Ő ugyanis a magasságbeli Isten papja volt. ¹⁹Megáldotta és így szólt hozzá: ²⁰„Áldott legyen Ábrám a magasságbeli Isten előtt, aki az eget és a földet teremtette. S áldott legyen a magasságbeli Isten, aki kezedbe adta ellenségeidet.” Ő pedig tizedet adott neki mindenből. ²¹Szodoma királya így szólt Ábrámhoz: „Add nekem az embereket, a zsákmányt tartsd meg magadnak.” ²²Ábrám azonban így válaszolt Szodoma királyának: „Kezemet fölemelem a magasságbeli Isten felé, aki az eget és a földet teremtette. ²³Egyetlen fonalat és egyetlen saruszíjat sem fogadok el, semmit abból, ami a tiéd. Ne mondhasd: én tettem gazdaggá Ábrámot. ²⁴Nem viszek el semmit, csak amit a szolgálak föléltek, és azoknak az embereknek a részét, akik velem kivonultak: Áner, Eskol és Mamre: csak ők vegyék ki részüket.” (Ter 14,1-24)

A húsvéti bárány.

12 ¹Az Úr így szólt Mózeshez és Áronhoz Egyiptomban: ²„Ez a hónap legyen számotokra a kezdő hónap: ez legyen az év első hónapja. ³Hirdesd ki Izrael egész közösségének: a hónap tizedik napján mindenki szerezzen egy bárányt családonként, egy bárányt házanként. ⁴De ha

a család kicsi egy bárányhoz, akkor a személyek számának megfelelően a szomszédos családdal együtt vegyen egyet. Aszerint számoljátok a meghívottakat, hogy ki-ki mennyit eszik. ⁵Az állat legyen hibátlan, hím és egyéves. Vehettek bárányt vagy kecskét. ⁶Tartsátok a hónap tizennegyedik napjáig. Akkor Izrael közösségének egész gyülekezete a két este között vágja le. ⁷Vegyenek a vérből és kenjenek belőle annak a háznak a két ajtófélfájára és szemöldökfájára, amelyben elköltik. ⁸A húsát – tűzön megsütve – még akkor éjszaka egyék meg. Kovásztalan kenyérrel és keserű salátával fogyasszák el. ⁹Ne egyetek meg belőle semmit nyersen vagy vízben megfőzve, hanem csak tűzön sütve, a fejével, a lábával és belső részeivel együtt. ¹⁰Semmit ne tegyetek el belőle másnap reggelre. Ami másnapra megmarad, azt tűzön égessétek el. ¹¹Így fogyasszátok: a derekatok felőveve, saru a lábatokon, bot a kezetekben. Sietve egyétek, mert ez az Úr átvonulása. ¹²Én végigvonulok azon az éjszakán Egyiptomon, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptomban: embert és állatot, s ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött, én, az Úr. ¹³A vért használjátok annak a háznak a megjelölésére, amelyben laktok. Ha látom a vért, kihagylak benneteket. Titeket nem ér a megsemmisítő csapás, amellyel Egyiptomot megverem. ¹⁴Ez a nap legyen számotokra emléknapi, és üljétek meg úgy, mint az Úr ünnepét. Nemzedékről nemzedékre tegyétek meg ünnepnapnak mindörökre.”

A kovásztalan kenyér ünnepe.

¹⁵„Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. Az első napon tüntessétek el házatokból a kovászt, mert aki az elsőből a hetedik napig kovászosat eszik, azt ki kell irtani Izraelből. ¹⁶Továbbá az első napon tartsatok ünnepi összejövetelt, hasonlóképpen a hetedik napon is legyen szent összejövetel. Ezekon ne végezzetek semmiféle munkát, csak azt az ételt készítsétek el, amelyre kinek-kinek táplálékul szüksége van. ¹⁷Tartsátok meg a kovásztalan kenyerek ünnepét, mivel ezeken a napokon vezetem ki csoportjaitokat Egyiptom földjéről. Tartsátok meg ezt a napot nemzedékről nemzedékre: örök törvény ez. ¹⁸Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől a hónap huszonegyedik napjának estéjéig egyetek kovásztalan kenyeret. ¹⁹Hét napon keresztül ne legyen kovász a házatokban. Aki kovászosat eszik, azt ki kell irtani Izrael közösségéből, akár idegen, akár közületek való. ²⁰Ne egyetek semmiféle kovászosat. Minden helyen, ahol laktok, kovásztalant egyetek.”

A húsvétra vonatkozó előírások.

²¹Mózes összehívta Izrael véneit mind, és így szólt hozzájuk: „Menjetek és szerezzetek bárányt családjaitok számára, és vágjátok le, mint húsvéti áldozatot. ²²Fogjatok egy izsópköteget, mártsátok az edényben levő vérbe, s az edényben levő vérral kenjétek meg a szemöldökfát és a két ajtófélfát. Reggelig senki közületek nem léphet ki házának ajtaján. ²³Ha az Úr átvonul, hogy lesújtson Egyiptomra, és látja a vért a szemöldökfán meg a két ajtófélfán, akkor az Úr elhalad ajtótok előtt, s a pusztítót nem engedi belépni házatokba, hogy a csapást rátok hozza. ²⁴Ezt az előírást tekintsétek törvénynek, amely minden időben vonatkozik rád és gyermekeidre. ²⁵Ezt a szokást akkor is tartsátok meg, ha majd bejuttok arra a földre, amelyet az Úr nektek ad. ²⁶Ha gyermekeitek megkérdeznak benneteket: miféle szertartás ez, ²⁷akkor így feleljétek: Ez a húsvéti áldozat az Úrnak, aki Egyiptomban elhaladt Izrael fiainak háza mellett, amikor lesújtott az egyiptomiakra, és a mi házainkat megkímélte.” Erre a nép meghajolt és leborult. ²⁸Izrael fiai elmentek és engedelmeskedtek. Úgy tettek, ahogy az Úr megparancsolta Mózesnek és Áronnak. **(Kiv 12,1-28)**

A kovásztalan kenyér.

13 ³Mózes így beszélt a néphez: „Emlékezzetek meg erről a napról, amelyen kijöttetek Egyiptomból, a szolgaság házából. Az Úr erős kézzel hozott ki onnan benneteket. Ezért nem ehettek semmiféle kovászosat. ⁴Ma, Abib hónapban jöttetek ki. ⁵Ha majd az Úr bevezet a kánaániak, a hettiták, az amoriták, a hivviták és a jebuziták földjére, amelyről megesküdött atyáidnak, hogy neked adja, s amely tejjel-mézzel folyik, ott is meg kell tartanod ebben a hónapban ezt a szertartást. ⁶Hét napig kovásztalant kell enned. A hetedik napon az Úr tiszteletére ünnepi összejövetelet kell tartanod. ⁷Ezen a hét napon csak kovásztalant egyél, ne is találjanak nálad semmiféle kovászosat. Egész területeden ne lássanak nálad kovászos kenyeret. ⁸Ezen a napon ilyen magyarázatot adj fiaidnak: ez annak emlékére van, amit az Úr értem tett, amikor kihozott Egyiptomból. ⁹Olyan legyen ez számodra, mint egy jel a tenyereden vagy mint egy emlékeztető jegy a homlokodon, hogy az Úr törvénye mindig ajkadon legyen. Az Úr ugyanis erős kézzel hozott ki Egyiptomból, ¹⁰ezért kell neked ezt az előírást évről évre meghatározott időben megtartanod. (Kiv 13,3-10)

II. VÁNDORLÁS A PUSZTÁBAN

16 ¹Elindultak Elimből, és az Egyiptomból való kivonulásuk utáni második hónap 15. napján Izrael egész közössége Szin pusztájába érkezett, amely Elim és a Sínai-hegy között terül el. ²Itt a pusztában az izraeliták egész közössége zúgolódott Mózes és Áron ellen. ³Izrael fiai ezzel estek nekik: „Inkább haltunk volna meg az Úr keze által Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk és jóllaktunk kenyérral. Ti pedig ide hoztatok a pusztába, hogy az egész közösség éhen vesszen.” ⁴De az Úr így szólt Mózeshez: „Nézd, én kenyeret hullatok nektek az égből. A nép menjen ki, és gyűjtsön magának egy napra valót belőle. Így akarom próbára tenni, hogy parancsom szerint jár-e el. ⁵Ha a hatodik napon elkészítik, amit hazavitték, kétszer annyi lesz, mint amit naponként gyűjtöttek.” ⁶Mózes és Áron így szóltak Izrael fiainak egész közösségéhez: „Ma este megtudjátok, hogy az Úr hozott ki benneteket Egyiptomból, ⁷holnap reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét. Ő ugyanis hallotta az Úr elleni zúgolódástokat. Mi vagyunk mi, hogy ellenünk zúgolódtok?” ⁸Mózes azután így folytatta: „Ma este az Úr húst ad nektek enni és holnap reggel kenyeret, hogy jóllakjatok. Az Úr ugyanis hallja, hogy ellene zúgolódtok. Mi vagyunk mi? Zúgolódástok nem ellenünk irányul, hanem az Úr ellen.” ⁹Mózes így szólt Áronhoz: „Mondd az izraeliták egész közösségének: járuljatok az Úr elé, mert ő hallotta zúgolódástokat.” ¹⁰Amikor Áron közölte ezt az izraeliták egész közösségével, és ők a pusztára fordultak, az Úr dicsősége megjelent felhő alakjában. ¹¹Az Úr így szólt Mózeshez: „Hallottam Izrael fiainak zúgolódását. ¹²Közöld velük: ma este húst fogtok enni, és holnap reggel jóllakhattok kenyérral. Erről fogjátok megismerni, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek.” ¹³Valóban, estére fűrcsapat jelent meg, és ellepte a tábort. Reggel pedig harmatozó felhő volt a tábor körül. ¹⁴Amikor a harmatozó felhő felszállt, a pusztára talaján valami finom szemcsés dolog volt, olyan, mint a dér a földön. ¹⁵Izrael fiai észrevették és kérdezték egymást: mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. Mózes így szólt hozzájuk: „Ez az a kenyér, amelyet az Úr ad nektek enni. ¹⁶Az Úr parancsa a következő: mindenki szedjen belőle szükségletének megfelelően, fejenként egy omert számítva, a családtagok száma szerint. Mindenki csak a sátrában lakó személyek számára hozzon belőle.” ¹⁷Izrael fiai így tettek és gyűjtöttek, az egyik többet, a másik kevesebbet. ¹⁸De amikor omerrel megmérték, aki sokat gyűjtött, annak nem volt fölöslege, aki keveset, annak nem volt hiánya. Mindenki szükségletének megfelelően

gyűjtött. ¹⁹Mózes még ezt mondta: „Senki ne tegyen el belőle másnap reggelre.” ²⁰De nem hallgattak Mózesre, és egyesek mégis eltették másnapra. Ez azonban tele lett féreggel és bűzlött, ezért Mózes megharagudott rájuk. ²¹Így aztán reggelenként gyűjtötték, mindenki szüksége szerint. Hanem amikor a nap erősen kisütött, elolvadt. ²²A hatodik napon kétszer annyi ételt gyűjtöttek, két omert egy személyre. A közösség elöljárói Mózeshez jöttek és jelentették. ²³Ő így válaszolt: „Az Úr parancsa ez: holnap a teljes nyugalom napja van, az Úr szombatja. Most tegyétek kemencébe, amit meg akartok sütni, és most főzzétek, amit meg akartok főzni. A fölösleget tegyétek el holnapra.” ²⁴El is tették másnapra, ahogy Mózes parancsolta: ez nem bűzlött, és férgek sem voltak benne. ²⁵Mózes így szólt: „Ma ezt egyétek, mert ma az Úr nyugalomnapja van, ma nem találtok kint semmit. ²⁶Hat napon át gyűjtsetek, de a hetedik nap szombat; azon nincs semmi.” ²⁷Amikor a népből egyesek a hetedik napon kimentek gyűjteni, nem találtak semmit. ²⁸Ekkor az Úr így szólt Mózeshez: „Meddig késlekedtek még és nem követitek parancsaimat meg utasításaimat? ²⁹Lássátok meg, hogy az Úr adta nektek a szombatot, ezért juttat nektek a hatodik napon két napra való eledelt. A hetedik nap maradjon mindenki otthon és senki se hagyja el lakását.” ³⁰A nép a hetedik napon tartózkodott is minden munkától. ³¹Izrael háza manának nevezte ezt. Fehér volt, mint a koriander, s olyan íze volt, mint a mézeskalácsnak. ³²Mózes kihirdette: „Az Úr ezt parancsolja: töltsétek meg belőle egy omert, és tegyétek el a jövő nemzedék számára, hogy lássa azt a kenyeret, amellyel tápláltalak benneteket a pusztában, amikor kihoztalak Egyiptomból.” ³³Mózes utasította Áront: „Végy egy edényt, tégy bele egy omer manát, s állítsd az Úr elé, hogy megmaradjon a jövő nemzedékek számára.” ³⁴Áron tehát vett egy edényt és megtöltötte egy omer mannával, ahogy az Úr Mózesnek megparancsolta, s a bizonyosság elé helyezte, hogy megmaradjon. ³⁵Izrael fiai negyven évig ették a manát, amíg csak lakott vidékre nem érkeztek. Addig ették a manát, amíg Kánaán földjének határához értek. ³⁶Az omer egy efának a tizedrésze. **(Kiv 16,1-36)**

A sziklából fakasztott víz.

17 ¹Ezután Izrael fiainak egész közössége az Úr útmutatása szerint Szin pusztájában táborról táborra haladt tovább, majd Refidimnél álltak meg. Itt nem volt ivóvíz a nép számára. ²A nép nekítámodt Mózesnek és így szólt: „Adj nekünk ivóvizet.” Mózes ezt válaszolta: „Miért támodtok engem? Miért kísértitek az Urat?” ³A nép azonban szomjas volt, azért tovább zúgolódott Mózes ellen: „Miért hoztál ki bennünket Egyiptomból – kérdezték –, talán azért, hogy gyermekeinkkel és állatainkkal együtt szomjan haljunk?” ⁴Mózes ilyen szavakkal fohászokodott az Úrhoz: „Mit tegyek ezzel a néppel? Kevés hía és megkövez.” ⁵Az Úr ezt válaszolta Mózesnek: „Haladj a nép előtt, vedd magadhoz Izrael véneit, fogd kezébe a botodat, amellyel a Nílusra rácsaptál és menj. ⁶Én odaállok eléd a sziklára a Hórebnél. Üss rá a sziklára, víz folyik majd belőle, hogy igyék a nép.” Mózes úgy is tett, Izrael véneinek a jelenlétében. ⁷A helyet Massának és Meribának nevezte el, mivel Izrael fiai ott zúgolódtak és kísértették az Urat. Ezt kérdezték ugyanis: „Köztünk van-e az Úr vagy nincs?” **(Kiv 17,1-7)**

A csodálatos kenyérszaporítás.

9 ¹⁰Az apostolok visszatértek, s mindenről beszámoltak neki. Akkor elvonult velük egy csöndes tájakra, Betsaida városának környékére. ¹¹Amikor a nép megtudta, utánament. Szívesen fogadta őket, és beszélt nekik az Isten országáról, akik pedig gyógyulást kerestek, azokat meggyógyította. ¹²A nap már hanyatlóban volt. Odament hozzá a tizenkettő: „Hagyd, hadd menjen el a nép – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákban szállást és ételmet keressenek maguknak, mert itt a pusztában vagyunk.” ¹³„Ti adjatok nekik enni” – válaszolta. „Nincs, csak öt kenyérünk és két halunk – mondták. – El kellene mennünk, hogy ennyi népnek ennivalót vegyünk.” ¹⁴Volt ott vagy ötezer férfi. Erre azt az utasítást adta tanítványainak: „Telepítsétek le őket olyan ötvenes csoportokban.” ¹⁵Úgy is tettek, letelepedtek mindnyájan. ¹⁶Most kezébe vette az öt kenyeret és a két halat. Föltekintett az égre, megáldotta, és tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek. ¹⁷Mindnyájan ettek és jól is laktak, s végül még tizenkét kosárra való maradékot szedtek össze. **(Lk 9,10-17)**

Az Oltáriszentség alapítása.

¹⁴Amint elérkezett az óra, asztalhoz telepedett a tizenkét apostollal együtt. ¹⁵Így szólt hozzájuk: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek. ¹⁶Mondom nektek, többé nem eszem ezt, míg be nem teljesedik az Isten országában.” ¹⁷Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: ¹⁸„Vegyétek, osszátok el magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.” ¹⁹Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” ²⁰Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek kiontanak. ²¹De nézzétek, az áruoló keze is rajta az asztalon. ²²Az Emberfia ugyan elmegy, de jaj annak az embernek, aki elárulja.” ²³Erre kérdezgetni kezdték egymást, ki az közülük, aki ilyet tesz.

Tanítás az alázatosságról.

²⁴Majd versengés támadt köztük, hogy melyikük nagyobb. ²⁵Erre ezt mondta nekik: „A királyok uralkodnak a népeken, s akiknek hatalom van a kezükben, jótevőknek hívatják magukat. ²⁶Közöttetek ne így legyen. A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna, az előljáró pedig mintha szolgálja volna. ²⁷Mert ki nagyobb, aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Nyilván az, aki az asztalnál ül. Én mégis úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék. ²⁸Ti kitartottatok velem megpróbáltatásaimban. ²⁹Ezért adom át nektek az országot, mint ahogy Atyám, nekem átadta, ³⁰hogy majd asztalomnál egyetek és igyatok országomban, és trónon ülve ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse fölött.

Péter tagadásának megjövendölése.

³¹Simon, Simon, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon benneteket, mint a búzát. ³²De imádkoztam érted, ne hogy megfogyatkozz a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted majd meg testvéreidet.” ³³„Uram – felelte –, készen vagyok rá, hogy a börtönbe, sőt még a halálba is kövessék.” ³⁴Ő azonban így válaszolt: „Péter, mondom neked, mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor letagadod, hogy ismersz.” ³⁵Aztán tovább beszélt hozzájuk: „Amikor elküldtelek benneteket erszény, tarisznya és saru nélkül, szenvedtetek-e hiányt valamiben?” „Semmiben” – felelték. ³⁶„Most azonban – folytatta – akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyáját is. Akinek pedig nincsen, adja el a ruháját és vegyen rajta kardot. ³⁷Mondom nektek, be kell következnie annak, amit az Írás rólam mond: A gonosztevők közé számították. Sorsom beteljesedik.” ³⁸„Uram – mondták –, nézd, van itt két kard!” Erre csak annyit mondott: „Elég.” **(Lk 22,14-38)**

A kánai menyegző.

2¹Harmadnap menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt. ²Jézus is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt. ³Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs több boruk.” ⁴Jézus azt felelte: „Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óráim.” ⁵Erre anyja szólt a szolgálóknak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” ⁶Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. ⁷Jézus szólt nekik: „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” Meg is töltötték azokat színültig. ⁸Ekkor azt mondta nekik: „Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.” Odavitték. ⁹Amikor a násznagy megízlelte a borra vált vizet, nem tudta honnan való – a szolgálók azonban, akik a vizet merítették, tudták –, hívatta a násznagy a vőlegényt, ¹⁰s szemére vetette: „Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.” ¹¹Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne. ¹²Aztán lement anyjával, testvéreivel és tanítványaival Kafarnaumba, de csak néhány napig maradtak ott. **(Jn 2,1-12)**

A kenyérszaporítás.

6¹Jézus ezután átkelt a Galileai-tavon, Tibériás taván. ²Nagy tömeg követte, mert látták a betegek végbevitt csodajeleit. ³Jézus fölment egy hegyre, s ott leült a tanítványaival. ⁴Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe. ⁵Amikor Jézus körülnézett, és látta, hogy nagy sereg ember tódul hozzá, megkérdezte Fülöptől: „Honnan veszünk kenyeret, hogy legyen mit enniük?” ⁶Ezt azért kérdezte, mert próbára akarta tenni, maga ugyanis tudta, mit fog végbevinni. ⁷„Kétszáz dénár árú kenyér sem elég, hogy csak egy kevés jusson is mindenkinek” – felelte Fülöp. ⁸Az egyik tanítvány, András, Simon Péter testvére megszólalt: ⁹„Van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az ennyinek?” ¹⁰Jézus meghagyta: „Telepítsétek le az embereket!” Azon a részen sok fű volt. Letelepédtek hát, s csak a férfiak voltak szám szerint ötezren. ¹¹Jézus ekkor kezébe vette a kenyeret, hálát adott és kiosztotta a letelepedett embereknek, s ugyanígy a halból is adott, amennyit csak akartak. ¹²Amikor jóllaktak, szólt tanítványainak: „Szedjétek össze a maradékot, nehogy kárba vesszen.” ¹³Összeszedték, s tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékából, amit meghagytak azok, akik ettek. ¹⁴Amikor az emberek látták a csodajeleket, amelyet Jézus végbevitt, így beszéltek: „Bizonyára ez az a próféta, akinek el kell jönnie a világba.” ¹⁵Jézus észrevette, hogy körül akarják venni, erőszakkal meg akarják tenni királynak, azért visszament a hegyre, egyedül. **(Jn 6,1-15)**